

Arrest

nr. 248 441 van 29 januari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 4 mei 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 maart 2020 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 juli 2015 dient verzoekster een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris beslist op 24 augustus 2015 dat deze verblijfsaanvraag ingediend op medische gronden ontvankelijk, maar ongegrond is. Deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) evenwel vernietigd, bij arrest van 24 februari 2016 met nr. 162 706.

Op 9 mei 2016 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris opnieuw dat de verblijfsaanvraag ontvankelijk, maar ongegrond is. Ook deze beslissing wordt door de Raad echter vernietigd, bij arrest van 10 november 2016 met nr. 177 640.

Op 20 februari 2017 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris om verzoekster te machtigen tot een tijdelijk verblijf van één jaar in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.2. Verzoekster dient op 20 april 2018 een aanvraag in tot verlenging van de tijdelijk toegekende verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De gevraagde verlenging wordt op 30 mei 2018 door de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris geweigerd. Deze beslissing wordt door de Raad echter vernietigd, bij arrest van 14 november 2018 met nr. 212 312.

Op 4 september 2019 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde minister opnieuw tot weigering van verlenging van de tijdelijk toegekende verblijfsmachtiging. Bij arrest van 30 januari 2020 met nr. 231 997 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.3. Op 22 februari 2020 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van Vreemdelingenwet. Op 12 maart 2020 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde minister dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 22.02.2020 bij onze diensten werd ingediend door :

*[B.N.M.] (RR: [...])
Geboren te [...] op [...]
Nationaliteit: Senegal
Adres: [...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 20.04.2018 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 22.02.2020 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 10.03.2020 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals

gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). Aangezien betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt, is de aanvraag bijgevolg onontvankelijk.”

De ‘bevestiging’ van een arts-adviseur van 10 maart 2020 waarnaar in de beslissing wordt verwezen en die verzoekster samen met deze beslissing ter kennis wordt gebracht, en die bijgevolg kan worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de beslissing, luidt als volgt:

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 22.02.2020 en 20.04.2018 te vergelijken.

Mevr. [B.N.M.] legt in haar aanvraag d.d. 22/02/2020 een SMG voor opgesteld door Dr. [T.D.] op 14/02/2020. Uit dit standaard medisch getuigschrift blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 20/04/2018. Op het SMG d.d. 14/02/2020 wordt namelijk vermeld dat Mevr. [B.] lijdt aan insuline-dependente diabetes mellitus (DM type 1) die dus behandeld wordt met insuline.

Er wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor Mevr. [B.]. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

“1. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen, bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door “(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”.

Artikel 9ter, §3, 5° luidt verder als volgt: “§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk: (...) 5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan.”

Uit artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet blijkt dat de verwerende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die werden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag, die overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend, reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling. Uit artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet blijkt voorts duidelijk dat het de bij de verschillende aanvragen voorgelegde elementen zijn die met elkaar moeten vergeleken worden, zodat de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet op zich losstaat van (de wettigheid van) de beslissing waarbij de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd geweigerd.

De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen op grond van dezelfde medische redenen ad infinitum worden ingeroepen.

De vraag stelt zich derhalve of de gemachtigde, rekening houdende met bovenvermelde bepalingen, op rechtmatige wijze kon besluiten dat de aanvraag tot machtiging van verblijf onontvankelijk kon worden verklaard op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet.

Ter beoordeling van deze vraag wijst de verzoekende partij tevens op het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2. De verzoekende partij merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing enkel bovenvermelde rechtsgrond (artikel 9ter, §3, 5° Vreemdelingenwet) inroept.

Gelet op de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, baseert de verzoekende partij zich hierom op deze artikelen om het betoog van de verwerende partij op haar rechtsgeldigheid te beoordelen.

Het kan niet worden aanvaard dat de verwerende partij gedurende de procedure nog andere rechtsgronden zou inroepen, aangezien dit aan a-posteriori-motivering zou betreffen. Een degelijke a-posteriori motivering kan niet in aanmerking worden genomen in het kader van het aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verleende wettigheidstoezicht.

3. Door de arts-adviseur wordt in zijn advies van 10 maart 2020 gesteld dat de gezondheidstoestand van verzoekster, zoals weergegeven in de medische documenten die werden gevoegd bij de aanvraag op 22 februari 2020, ongewijzigd zou zijn gebleven ten aanzien van de medische attesten die werden gevoegd bij de aanvraag van 20 april 2018.

Concreet stelt de arts-adviseur dat: "Om het SMG d.d. 14/02/2020 wordt namelijk vermeld dat Mevr. [B.] lijdt aan insuline-dependente diabetes mellitus (DM type 1) die dus behandeld wordt met insuline". De arts-adviseur vervolgt dat: "Er wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor Mevr. [B.]. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene".

De verzoekende partij is het oneens met dit oordeel.

4. De verzoekende partij wijst er vooreerst op dat artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet wordt miskend, doordat de arts-adviseur slechts onderzocht heeft of er een "nieuwe diagnose" werd gesteld voor verzoekster: "Er wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor Mevr. [B.]. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene".

Er dient echter rekening te worden gehouden met alle ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf, zoals blijkt uit artikel 9ter, §3, 5° Vreemdelingenwet (zoals bv. de behandeling van de ziekte). Het onderzoek mag niet worden beperkt tot de diagnose zelf, zoals de arts-adviseur doet.

Artikel 9ter, §3, 5° Vreemdelingenwet verwijst immers zonder onderscheid naar "de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf", zoals blijkt uit de bepaling zelf: "§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk: (...) 5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan."

Indien derhalve zou blijkt dat de ziekte nog gelijkaardig is, doch de behandeling verschillend is, dan kan niet op rechtmatige wijze toepassing worden gemaakt van artikel 9ter, §3, 5° Vreemdelingenwet. Het komt dan ook aan de arts-adviseur toe om een onderzoek uit te voeren naar alle ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging van verblijf en deze niet te beperken tot de diagnose alleen.

Reeds hierom dient een schending te worden vastgesteld van artikel 9ter, §3, 5° Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. De verzoekende partij wijst er in casu op dat de behandeling, zoals blijkt in de medische documenten die werden gevoegd bij de aanvraag op 22 februari 2020, verschillend is ten aanzien van de medische attesten die werden gevoegd bij de aanvraag van 20 april 2018.

Uit het standaard medisch getuigschrift van 14 februari 2020, zoals gevoegd onder stuk 2 bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, blijkt namelijk onder punt C dat verzoekster elke drie maanden op consultatie dient te komen bij een arts en onder punt F dat verzoekster zich 4x per dag insuline dient toe te dienen.

Beide elementen, dewelke betrekking hebben op de behandeling van de ziekte van verzoekster en dewelke expliciet ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf werden aangehaald, werden niet vermeld in de medische attesten die werden bijgevoegd bij de aanvraag van 20 april 2018 en niet eerder beoordeeld door de arts-adviseur. Ter ondersteuning van dit standpunt verwijst de verzoekende partij naar het bijgevoegde advies van de arts-adviseur van 29 mei 2018 (opgesteld naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf van 20 april 2018) - stuk 3.

Onder het punt 2 van dit advies - "Actuele aandoening(en) en behandeling" - wordt nergens melding gemaakt dat verzoekster elke drie maanden op consultatie dient te komen en wordt evenmin melding gemaakt van de frequentie waarmee verzoekster zich insuline dient in te spuiten (4x per dag).

Er is dus een duidelijk verschil.

Anders gesteld: bovenvermelde elementen werden niet eerder ingeroepen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet waardoor de aanvraag tot machtiging van verblijf van 22 februari 2020 ten onrechte onontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 9ter, §3, 5° Vreemdelingenwet.

6. De behandeling van verzoekster is dus uitgebreider dan de enkele behandeling met insuline, zoals de arts-adviseur stelt in het advies van 10 maart 2020 ("Mevr. [B.] lijdt aan insuline-dependente diabetes mellitus (DM type 1) die dus behandeld wordt met insuline").

Bovendien is de behandeling verschillend, gelet op bovenvermelde elementen, doch blijkt niet dat de arts-adviseur op een zorgvuldige wijze deze ingeroepen elementen heeft beoordeeld.

Zoals eerder aangehaald, beperkt de arts-adviseur zich tot het onderzoek naar de diagnose zelf en wordt derhalve slechts een gedeeltelijk onderzoek uitgevoerd naar de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Dat verzoekster elke drie maanden op consultatie dient te komen bij een arts en verzoekster zich 4x per dag insuline dient toe te dienen werd niet op een zorgvuldige en redelijke wijze beoordeeld.

7. Omwille van bovenvermelde redenen, vraagt de verzoekende partij een schending vast te stellen van artikel 9ter, §3, 5° Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling voorziet in zijn § 1 als volgt:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn

gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet bepaalt verder als volgt:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

De bewoordingen van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet geven duidelijk aan dat de bij de aanvragen ingeroepen elementen met elkaar dienen te worden vergeleken, waarbij de later ingediende aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard indien de hierbij voorliggende elementen dezelfde zijn als deze die voorlagen bij de eerdere aanvraag. De wetgever heeft aldus willen verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen tot in het oneindige worden ingediend (cf. RvS 20 oktober 2015, nr. 232.626).

Uit de hierboven weergegeven bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de elementen die worden ingeroepen ter ondersteuning van een verblijfsaanvraag op deze rechtsgrond betrekking hebben op de ziekte, de graad van ernst van de ziekte, de noodzakelijk geachte behandeling, en de mogelijkheden en toegankelijkheid tot een adequate behandeling in het land van herkomst. Bijgevolg kunnen gegevens uit een navolgende aanvraag, die zouden nopen tot een nieuwe beoordeling van *“het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling”* zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, vijfde lid van diezelfde wet, hoewel het om eenzelfde aandoening zou gaan, niet zonder meer worden beschouwd als elementen die reeds werden ingeroepen. Anderzijds kan geen abstractie worden gemaakt van de ratio legis van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, met name het feit dat een nieuwe aanvraag gegevens moet bevatten die ertoe nopen vast te stellen dat een eerdere beoordeling mogelijk anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen.

In de bestreden beslissing stelt verweerder vast dat de in de thans voorliggende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingeroepen elementen dezelfde zijn als deze die reeds werden ingeroepen in het kader van de verblijfsaanvraag op dezelfde rechtsgrond van 20 april 2018. Hij verwijst hierbij naar een *‘bevestiging’* van een arts-adviseur die de bij de aanvragen gevoegde medische stukken met elkaar heeft vergeleken. De arts-adviseur stelt vast dat verzoeksters gezondheidstoestand ongewijzigd is, waar zij nog steeds lijdt aan diabetes mellitus (type 1) die wordt behandeld met insuline. Waar de gezondheidstoestand zoals deze naar voor komt uit de bij de thans voorliggende aanvraag gevoegde medische stukken is vergeleken met deze die was aangebracht in het kader van de vorige aanvraag, blijkt nog niet dat verweerder of de arts-adviseur zich heeft beperkt tot het nagaan zonder meer of er sprake is van een nieuwe diagnose.

Verzoekster geeft niet aan te betwisten dat er voor haar, in vergelijking met de eerdere procedure, geen nieuwe diagnose is gesteld. Zij lijdt nog steeds aan insuline-dependente diabetes mellitus (DM type 1). Zij betwist als dusdanig evenmin dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is, in die zin dat zij op geen enkele wijze aangeeft dat de (graad van) ernst van haar aandoening is verslechterd.

Verzoekster is wel van mening dat haar huidige behandeling verschillend is ten aanzien van de behandeling die werd vermeld in de attesten die waren gevoegd bij de aanvraag van 20 april 2018, en met dit verschil in behandeling ten onrechte geen rekening is gehouden. Zij wijst erop dat in het standaard medisch getuigschrift van 14 februari 2020 wordt gesteld enerzijds dat zij elke drie maanden dient te worden opgevolgd door een arts en anderzijds dat zij zich dagelijks viermaal insuline moet toedienen. Verzoekster betoogt dat deze specifieke aspecten van de behandeling nieuwe elementen uitmaken en hiervan nog geen sprake was in de medische attesten die waren gevoegd bij haar aanvraag van 20 april 2018. Zij stelt dat deze elementen niet eerder zijn beoordeeld door een arts-adviseur, nu hiervan geen melding is gemaakt in het medisch advies van 29 mei 2018 dat werd uitgebracht in de vorige verblijfsprocedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In casu moet worden vastgesteld dat verzoekster in het kader van haar vorige verblijfsprocedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, met name de op 20 april 2018 ingediende aanvraag tot verlenging van de tijdelijk toegekende verblijfsmachtiging, een standaard medisch getuigschrift van 6 april 2018 voorlegde waarin er reeds sprake van is dat zij voor de bij haar vastgestelde insuline-dependente diabetes om de drie maanden moet worden opgevolgd bij een endocrinoloog. Uit het bij dit standaard medisch getuigschrift gevoegde verslag van de endocrinoloog van raadpleging op 3 april 2018 blijkt verder dat er op dat ogenblik wel degelijk ook reeds sprake van was dat verzoekster haar medicatie thuis viermaal per dag diende te nemen, met name bij het ontbijt, de lunch, het avondeten en voor het slapen. Verzoekster kan dus geenszins overtuigen dat er, waar zij viermaal per dag de medicatie voor haar diabetes dient te nemen en zij driemaandelijks moet worden opgevolgd, sprake is van nieuwe elementen die niet reeds voorlagen in het kader van de vorige verblijfsprocedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In het medisch advies van de arts-adviseur van 27 augustus 2019 dat ten grondslag lag aan de beslissing waarbij de verlenging van de tijdelijk toegekende verblijfsmachtiging in het kader van de vorige verblijfsprocedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd geweigerd, werd verder ook reeds vastgesteld dat de noodzakelijke medicamenteuze behandeling met (onder meer) insuline beschikbaar en toegankelijk is voor verzoekster in haar land van herkomst. In ditzelfde advies werd eveneens reeds vastgesteld dat de opvolging door een huisarts en door de nodige gespecialiseerde artsen eveneens beschikbaar en toegankelijk is voor verzoekster in haar land van herkomst.

In het kader van de vorige verblijfsprocedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd dus reeds vastgesteld dat verzoekster voor haar diabetes ook op adequate wijze medicamenteus kan worden behandeld en kan worden opgevolgd in haar land van herkomst. Zelfs daargelaten het gegeven dat geenszins blijkt dat de frequentie van de inname van de medicatie en van de opvolging is gewijzigd, kan verzoekster ook geenszins worden gevolgd in haar stelling dat zelfs indien dit mogelijk wel licht is gewijzigd, waar thans er melding van wordt gemaakt dat zij viermaal per dag insuline moet nemen en driemaandelijks moet worden opgevolgd, dit dan maakt dat er sprake is van een verschillende of wezenlijk gewijzigde behandeling of opvolging die een nieuw (gegrondheids)onderzoek noodzakelijk zou maken. Verzoekster toont niet aan dat de eerdere vaststellingen dat insuline en de nodige medische opvolging voor haar beschikbaar en toegankelijk zijn Senegal niet langer kunnen volstaan doordat er nu wordt geconcretiseerd dat zij viermaal daags insuline moet toedienen en zij driemaandelijks moet worden opgevolgd. De beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de nodige adequate medische zorgen voor verzoekster zijn reeds vastgesteld in de vorige procedure.

Verzoekster toont dan ook niet aan dat verweerder op incorrecte, onzorgvuldige, kennelijk onredelijke of onwettige wijze heeft vastgesteld dat de elementen ingeroepen in de huidige aanvraag reeds werden ingeroepen in de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op dezelfde rechtsgrond, zodat de aanvraag onontvankelijk is.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

2.3. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend eenen-
twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS